

אכתקווק ארותי

הספרים עבדיהכרס, המשוט בעולם הרחב, ההמולה בנשפים הגדולים. היידיים והיודיות שלא ראו בי אלא אשר רצו לראות בי — לא היה בכוחם כדי לשנות דבר, והזוהר הצף שוב שקע למרגלות הבדידות הצינית.

„ואני צחק. כי סתם לברוח מקול הגיטאות מאיי הדרום הרחוקים המתייפחות והתובעות את עלבונם של החיים הפיים. אל הרקחיים של ורדי. אל קסמיו של סגורי. ואני צחק כיוון שאני — על אף הכל — ממשיך לחפש כמו נכנס בי הדיבוק, ומשלה את עצמי אשליה כה צבעונית כמו בפינות החג עם בושם הרגעים שבין קפלי הדרכים. וכמו להתחיל את הכל מחדש, מההתחלה, ללמוד מה זה אשה, מה זה אדם, מה זה דרך, בית, דלת, ומה זה את, אני לקלוס את המשמעויות האמיתיות והעמוקות של המלים תוך נסיון-החיים שיש לנו. ולדעת שזה הכי נפלא שאין לנו עבר ויכולים להגיד שעכשיו התחיל העולם מבראשית.

„התכתבי לי, נערה, כדי שדרכך אלמד מי אני ודרכי תלמדי מי אתי?”

כדי שלא תקבלו את הרושם שלא הולך להן, או משהו כזה, אז דעו לכם: „... דחקא כן הולך לנו. רק שלעולם לא מוזק להכיר עוד טיפוסים (כמובן, תלוי איזה). באשר להופעה החיצונית שלנו, אל דאגה! עד כה לא התביישו לצאת אתנו. והמבין יבין.”

★ ★ ★
חיפאים כרבר

אין כל סיבה מדוע לא תצרף את (1265/102) לאוסף הפרטי שלך. יש לה, לפחות, כתב יד נקי ומסודר. „לא אפנה בהשתפכות הנפש ובהעתקת שירים רומנטיים. אני פשוט רוצה להתכתב עם נער בגיל 16-18. כתלמידת גימנסיה השואפת להתנער לפעמים מעומס הלימודים אשמה, כאמור, לכתוב למישהו. תחביבי הם: מוסיקה קלאסית וטיוולים עליונים.”

★ ★ ★
מודעה בעתון אנגלי: צעיר חספיק מבוגר בכדי לדעת, מעוניין להתכתב עם בחורה — המוכנה ללמוד.

★ ★ ★
האם אתה אוהב את פרויד?

כמעט אין צורך להסביר מה רוצה הגברת (1265/103). עצם הפנייה מסבירה הכל. מה שנוגע לה עצמה, או ככה: „אני בת 16 וחצי אביבים. מהם ביוזבתי (לא לשוא) אביב אחד על העולם הזה. כך שמגיע לי שתבובו עלי כמה שורות.” בוזבתי. ובכן: „אני דורשת מהבן שיכתוב אלי שיאהב קריאה רבה, מכל סוג ומין. שכן, אין כמוני תולעת ספרים. אני מתעניינת כמעט בכל. החל מרומנים בלשניים ועד לפסיכולוגיה של פרויד. שני הדברים מנוגדים, אולם הם הסוג האהוב עלי ביותר לקריאה. לא איכפת לי צבע השיער. אך עיניים בהירות אני רוצה. אגב, עיני שלי — חומות. בעיני רבים אני נחשבת לנערה יפה, וזה כולל את דעתי שלי. אפי קטן וסולד מעט. שערי שחור משהור. שפתי... לא חשוב. בעצם, זה הכל...” בעצם... זה הרבה.

★ ★ ★
שישי ארמת השרון

רמת-השרון, מסתבר, נתברכה לא רק בנגנים ובחחילות נאות, אלא גם בנערות תמדות — שאחת מהן היא (1265/106).

„תמיד אהבתי לעשות דברים משוגעים, היא אומרת, „אבל זה כבר משעמם. החלטתי שהגיע הזמן לשתף מישהו מהמין הנגדי. ובכדי שלא אצטרך לחפש אותו מתחת לאפי, מוטב שיהיה מעל למטר שמונים. הוא יכול להיות גם ציני. רק שלא יהיה אדיש, כי הסוג הזה עולה לי על העצבים. ואני דחקא אוהבת בדיחות אנגליות, אם כי גם את שקספיר אני סובלת.”

„מה שיש לי עוד, זה מצפון לאומי ורגש ציוני עז (פרי חינוך תנועה ממושך) ויחד עם זה לא אשתעמם כשאשמע תקליט של ג'אז אמיתי.”

אגב, שכתתי לציין שיש לה גלגלים והיא בת 18, במקרה ולא הרגשתם.

★ ★ ★
הנפש האבודה ממדכם

עד כמה שאני מכירה אתכן, אתן משתגעות אחרי סוג זה של מכתבים. או בבקשה, הוא (1265/104) כולו שלכן. „לא אדע אם זה כך או אחרת. לא אדע אם זה באמת יעזור. אם אפשר לברוח כך מהבדידות הזאת בה אני שרוי. שעות וכוכבים דועכים מעל הראש. ואני יודע שרבים יצחקו (ואולי אף אני מהרמת-השרון). אך עם קצת אומץ-לב אני יכול להצהיר בכנות: אינני בודד. וכל

הופ! ישר לחופה

הגידו גם לכם הוא נשמע קצת פסיכו (1265/100)? „אז מה אני רוצה? בחיי שכלום. מה יכול אני כבר לרצות! ואם אני בכל זאת רוצה, אז מה — זה יעזור? היה לי כבר די והותר עם הרצון שלי. כשהוא רוצה, אז אני לא רוצה. כשאני רוצה, אז הוא לא רוצה. זה מה שקוראים כפיית הרצון לאני שלי, או פסיכויוגה. על נושא זה אני חפץ להתכתב. אני בטיח שלכל נערה יש בעיות פסיכו-יוגיות. כל נערה רוצה לכפות את הרצון שלה לאני שלה. הרצון שלה מטריד אותה והיא לא יודעת בכלל מה היא רוצה ואיך להשתחרר ממנו. וא... או, או היא משתמשת באמצעי-כפייה, או שהיא משעבדת את הרצון שלה לאנו שלה, ואז צריך לקחת את הרגליים בשתי ידיים ולרוץ מהר אם אינך רוצה להיות חבר במכון לפסיכויוגה.”

„פעם היה לי עסק עם קופה כזה, ואני במקום לקחת את הרגליים בידיים לקחתי את הדישים ברגליים, ו... הופ! ישר לחופה. אבל מילא, מה שהיה היה. כשאני משקף אחרת — דחקא לא בזעם — אינני מצטער. אומנם צעיר יותר לא נעשיתי, אבל התבגרותי בשנתיים ובקרוב ימלאו לי 25 שנה. ובכן, אני רחוק (גרוע). בטח שעם מכונית פרטית, אחרת לא הייתי מה שאני היום. את יום ההולדת שלי אני מתכוין לחוג בקרוב, קרוב מאוד, ולכן הייתי רוצה לחוג עם כל אותן הנערות שתכוננה אלי. זו תהיה מסיבת היכרות צנועה, והן יכולות להביא אתן את החברים ואפילו את הבעלים שלהן.”

★ ★ ★
אשה לפרויד: „אבקשן להשאיר את המחיר על המעיל, ואם לא איכפת לך, שלח אותו לשכתי. בטעות, כמובן.”

★ ★ ★
לכל הפחות — קצינים

אם חשבתם לרגע שנערות בגיל אינני רוצה לימר איזה עשרה חדלו לכתוב אלי בצנדים — טעיתם. קחו למשל את (1265/101). הן שתי נערות תל-אביביות המעוניינות להתכתב ברצינות עם שני תל-אביבים, בעלי הופעה, כמובן. רצוי מאוד סטודנטים, או לכל הפחות קצינים.

★ ★ ★
מבחין ומכפנים

נא להכיר: (1265/107). יידיש קוראים לו אוי והוא גר בכוחל המערבי שבעיר העתיקה — באר-שבע. יתר על כן, הוא חבר השומר הצעיר ואישיות מרכזית בגדוד שלו. בתור שכזה, לא איכפת לו כלל אם הנערה שמסיבות בלתי ברורות תרצה לכתוב אליו תשתייך לחברה תנועתית, או לחברה סלגנית „מנוונת”. העיקר, איך הוא אומר „שתהיה נחמדה באופן חינולי, וגם באופן הפנימי”

עד כמה שאני מכירה אתכן, אתן משתגעות אחרי סוג זה של מכתבים. או בבקשה, הוא (1265/104) כולו שלכן. „לא אדע אם זה כך או אחרת. לא אדע אם זה באמת יעזור. אם אפשר לברוח כך מהבדידות הזאת בה אני שרוי. שעות וכוכבים דועכים מעל הראש. ואני יודע שרבים יצחקו (ואולי אף אני מהרמת-השרון). אך עם קצת אומץ-לב אני יכול להצהיר בכנות: אינני בודד. וכל

הגידו גם לכם הוא נשמע קצת פסיכו (1265/100)? „אז מה אני רוצה? בחיי שכלום. מה יכול אני כבר לרצות! ואם אני בכל זאת רוצה, אז מה — זה יעזור? היה לי כבר די והותר עם הרצון שלי. כשהוא רוצה, אז אני לא רוצה. כשאני רוצה, אז הוא לא רוצה. זה מה שקוראים כפיית הרצון לאני שלי, או פסיכויוגה. על נושא זה אני חפץ להתכתב. אני בטיח שלכל נערה יש בעיות פסיכו-יוגיות. כל נערה רוצה לכפות את הרצון שלה לאני שלה. הרצון שלה מטריד אותה והיא לא יודעת בכלל מה היא רוצה ואיך להשתחרר ממנו. וא... או, או היא משתמשת באמצעי-כפייה, או שהיא משעבדת את הרצון שלה לאנו שלה, ואז צריך לקחת את הרגליים בשתי ידיים ולרוץ מהר אם אינך רוצה להיות חבר במכון לפסיכויוגה.”

- --- ריאליזם מעבר לכל גבול...
- --- אכזריות ללא כל תקדים...
- --- תשוקות מעוותות שההיסטוריה טרם ידעה כמותן...

3 נקודות אלו - - - מאפיינות את תוכנו הסנסציוני של רומן זוועות זה...

מחבר הספר ויקטור בולדר אומר:

עד היום קשה לי להגדיר מה היה בדיוק סטאלג 217. למרות גדרות התיל. מגדלי השמירה ולועי מכוונות היריה המאיימים המקי-פים אותו. לא היה זה מחנה שבויים במוכנה הרגיל של המלה. בסטאלג 217 שכנו מאות שבויים אמיצים, נועזים, בריאים בגופם ובנפשם — כשלעומתם ניצבו נשים — קצינות וחיילות ס.ס. — נשים שכל הווייתן מבוססת על תאוה גדולה אחת לדם הזולת ולהנאה סאדיסטית מכאבו. לא רבות! אם לא הייתם בעצמכם בסטאלג 217, לעולם לא אוכל לשכנעכם באמיתות המזוייעה שבספורי זה...

הרומן העולה בריאליזם שבו על קודמו שהופיע בהוצאתנו
* מרתק יותר, * נועז יותר,
* אכזרי יותר
מ- סטאלג 13 למייק באדן

סטאלג 217

מאת ויקטור בולדר

הופיע בפורמט-כיס בהוצאת „ינשוף” — להשיג בכל הקיוסקים — המחיר 1.35 ל”

הפצה: אטלס